

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci

žalobce: **M. K.**, nar. X
bytem X,
zastoupený Mgr. Ondřej Múka, advokát, se sídlem Vyšehradská
423/27, Praha 2

proti
žalovanému: **Finanční arbitř**,
sídlem Legerova 1581/69, Praha 1

v řízení na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

t a k t o :

- I. Žalovanému se ukládá povinnost rozhodnout ve věci vedené žalovaným pod sp. zn. FA/ZP/538/2017 o návrhu žalobce ze dne 18. 5. 2017, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 5 339,60 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Ondřeje Múky, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného a žádá, aby soud uložil žalovanému vydat do tří dnů od právní moci rozsudku

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

nález ve věci vedené pod sp. zn. FA/ZP/538/2017, o návrhu žalobce ze dne 18. 5. 2017, kterým žalobce uplatnil nárok vyplývající z pojistné smlouvy č. 7061526419, uzavřené dne 16. 2. 2007 mezi Českou pojišťovnou, a. s. (dále jen "Instituce"), a žalobcem.

2. Žalobce v podané žalobě namítá, že dle § 15 odst. 1 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o finančním arbitrovi"), je žalovaný povinen rozhodnout bez zbytečného odkladu nálezem, nejdéle však do 90 dnů od shromáždění všech podkladů nutných pro rozhodnutí. Žalovaný má aktivně ve věci konat a aktivně obstarávat podklady pro vydání nálezu. Neuvedení lhůty pro obstarání podkladů na žalovaného klade zvýšené nároky, aby aktivně obstaral spisovou dokumentaci a činil úkony v řízení v přiměřené lhůtě, neboť v souladu s požadavkem na rychlost řízení je žalovaný ve fázi obstarávání podkladů s ohledem na chybějící lhůtu povinen činit úkony v přiměřené lhůtě (k tomuto žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2018, č. j. 14 A 23/2017 - 35).
3. Žalobce dále uvádí, že podstatou řízení před žalovaným je posouzení nároku žalobce vztahujícího se k pojistné smlouvě a související smluvní dokumentaci, kterou žalobce žalovanému předložil již s návrhem na zahájení řízení. Žalobce žalovaného opakovaně informoval, že další relevantní podklady nemá. Několikaměsíční nečinnost žalovaného nelze považovat za aktivní jednání směřující k rozhodnutí věci bez zbytečného odkladu. Žalovaný ve fázi obstarávání podkladů nečiní úkony v přiměřené lhůtě, aktivně nejedná a je nečinný.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce je v řízení zastoupen advokátem, který vedle něho zastupuje nebo zastupoval více než 155 dalších spotřebitelů. Obdobným způsobem postupují i další zástupci spotřebitelů (8 advokátů) zhruba v 900 řízeních, když se lze důvodně domnívat, že všichni tito zástupci konají společně, protože se jejich podání a postupy neliší, někteří zástupci jsou přímo společníci nebo spolupracující advokáti v jedné advokátní kanceláři. Má podezření, že zástupce žalobce zneužívá bezplatnosti řízení před žalovaným, aby získal bezdůvodné obohacení z pojistné smlouvy. Zároveň někteří spotřebitelé zemřeli ještě před podáním návrhu na zahájení řízení. Žalovaný poukázal na skutečnost, že někteří spotřebitelé zastoupeni totožným právním zástupcem nemají zájem na jakémkoli plnění ze strany Instituce, protože "smlouvu prodali". Žalovaný proto nemůže vyloučit, že v dané věci nezjistí, že není k vedení sporu příslušný. Dovolávání se nečinnosti ze strany zástupce žalobce je nepoctivým jednáním a zjevným zneužitím práva, jelikož v řízení před žalovaným vymáhá nároky z pohledávek, které byly spotřebitelem postoupeny na podnikatele. Odpovědnost za případné prodlení žalovaného i v těch případech, kdy k postoupení pohledávky na podnikatele nedošlo, nese zástupce žalobce, který si musel být vědom skutečnosti, že podává k žalovanému desítky návrhů na zahájení řízení, o nichž žalovaný není oprávněný rozhodovat, přičemž tuto skutečnost žalovanému zatajil.
5. Žalovaný konstatoval, že postupuje v řízení aktivně a přiměřeně vzhledem ke smyslu institutu mimosoudního řešení sporů, své zákonem omezené příslušnosti a podezření na šikanózní jednání zástupce žalobce, dále vzhledem k nástrojům a postupům, které mu umožňují procesní předpisy, předmětu sporu a jeho složitosti, počtu obdobných případů a s ohledem na to, co je pro účastníky v sázce. Investiční životní pojištění představuje jeden z nejsložitějších a spotřebiteli nejméně pochopitelných produktů na finančním trhu. Nezřídka odkazuje pojistná smlouva na dokumenty, které nebyly spotřebiteli předloženy. Žalovaný tak musí zkoumat veškerou smluvní dokumentaci

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

každého jednotlivého případu. Zároveň je povinen rozhodovat spory ve stejném rozsahu jako obecný soud, ale je přitom nadán pouze prostředky a postupy, které mu umožňuje zákon o finančním arbitrovi.

6. Žalovaný uvedl, že finančnímu arbitrovi je v § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi stanovena lhůta pro vydání nálezu. Počátek běhu lhůty pro vydání nálezu váže zákon o finančním arbitrovi na shromáždění podkladů nutných pro rozhodnutí, když tento okamžik zákon nijak dále nevysvětluje. K počátku běhu lhůty se vyjádřil Nejvyšší správní soud v zatím jediném rozhodnutí ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 36/2018 - 37. Žalovaný nesouhlasí s dílčími závěry v tomto rozhodnutí, ale přehodnotil svůj dosavadní výklad § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi. Žalovaný má za to, že korigovaný výklad odpovídá jak textu a účelu zákona o finančním arbitrovi a smyslu i cíli transponované směrnice o alternativním řešení spotřebitelských sporů, tak principům předneseným Nejvyšším správním soudem v citovaném rozhodnutí. Žalovaný má za to, že lhůta podle § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi počne běžet dnem, kdy si žalovaný vyhodnotí úplnost spisového materiálu a tuto skutečnost projeví navenek tím, že vyhotoví a vypraví výzvu stranám sporu k seznámení se se shromážděnými podklady. Pouhé doručení "posledního" podkladu v řízení samo o sobě nemůže založit běh lhůty pro vydání rozhodnutí, ostatně i Nejvyšší správní soud konstatoval, že žalovaný jako správní orgán rozhodující spor je ten, kdo má vyhodnotit úplnost shromážděných podkladů. Je tomu tak proto, že v okamžiku doručení kteréhokoli podkladu od kteréhokoli účastníka řízení či jiné dožádané osoby nikdy není zřejmé, zda se jedná o doručení skutečně posledního podkladu v řízení. Toto je zjistitelné vždy až ex post po prostudování a vyhodnocení takového podkladu. Obdržený podklad nejenže nemusí prokazovat dosavadní tvrzení a nemusí být úplný, ale žalovaný jej především musí konfrontovat s dosud zjištěnými okolnostmi. Teprve v okamžiku vyhodnocení přijatých podkladů lze tedy s jistotou říci, že poslední přijatý podklad je skutečně poslední a žalovaný má k dispozici úplný spis stížnosti, resp. shromáždil všechny podklady nutné pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi. Doba, po kterou žalovaný hodnotí obdržené podklady, se liší v závislosti na rozsahu a obsahu předložených podkladů. Lhůta stanovená žalovanému pro vydání rozhodnutí počíná běžet ode dne vyhotovení a expedice výzvy k seznámení se se shromážděnými podklady.
7. Vzhledem k výše uvedenému žalobce nemohl úspěšně vyčerpat prostředky, které stanoví správní řád k ochraně proti nečinnosti v § 80 odst. 3 poslední věty správního řádu, když žádost k přijetí opatření proti nečinnosti lze úspěšně podat až po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí. Žádost žalobce k opatření proti nečinnosti vyhodnotil žalovaný jako předčasnou, a tudíž nedůvodnou. Žalovaný odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2013, sp. zn. 6 As 5/2013, a ze dne 18. 1. 2017, sp. zn. 8 As 88/2016.
8. V replice žalobce uvedl, že vyjádření žalovaného obsahuje paušální, ničím nepodložená a zavádějící tvrzení. Skutečnost, že žalovaný je dlouhodobě nečinný, není způsobena žalobcem a tuto mu nelze klást k tíži ani k tíži dalších spotřebitelů domáhajících se svých oprávněných nároků. Sám žalovaný se svou dlouhodobou nečinností mající původ již v roce 2014 dostal do situace, kdy není, jak sám uvádí, schopen se věnovat nalézání smíru a přípravě vlastního rozhodnutí, neboť je nucen reagovat na jednotlivé žaloby proti nečinnosti a připravit k předání správní spisy. Této argumentaci žalovaného tak nesvědčí paušalizované vyjádření žalovaného k podané žalobě proti nečinnosti

bez jakékoliv relevance ke skutkovému stavu v konkrétním případě, formulářové výzvy k odstranění nedostatků návrhu na zahájení řízení před finančním arbitrem nereflektující již dříve zasláná vyjádření spotřebitelů. Žalobce uvádí, že podaná žaloba k ochraně proti nečinnosti žalovaného je až důsledkem, nikoliv příčinou nečinnosti žalovaného, což je ostatně zřejmé z přiloženého přehledu o rozhodovací činnosti žalovaného, který je veřejně dostupný na internetových stránkách žalovaného. Z uvedeného přehledu plyne, že žalovaný k dnešnímu nerozhodl v oblasti investičního životního pojištění stovky řízení, která byla zahájena v roce 2015 a později. U žalovaného s 55 zaměstnanci vychází méně než jeden nález ve věci na zaměstnance za rok. Dále nelze přisvědčit tvrzení žalovaného, že v řízení postupuje aktivně a přiměřeně vzhledem ke smyslu a účelu institutu mimosoudního řešení sporů. Lze sice obecně souhlasit, že investiční životní pojištění představují jeden z nejsložitějších produktů na finančním trhu, avšak tato skutečnost nemůže být na újmu. Žalovaný se ve své rozhodovací praxi dlouhodobě zabývá obdobnými spory o neplatnosti pojistných smluv uzavřených Institucí již od roku 2015 a jen s Institucí řeší řádově stovky obdobných sporů, přičemž vydal několik desítek již pravomocných rozhodnutí týkajících se této problematiky. Z vydaných a zveřejněných rozhodnutí žalovaného vyplývá, že uzavřené formulářové smlouvy Instituce trpí stále stejnými vadami a nedostatky a žalovaný při rozhodování v předmětných sporech využívá několika opakujících se vzorů. Dospěl-li žalovaný k závěru, že je nepřislušný předmětný spor projednat a rozhodnout, nechť učiní příslušné rozhodnutí. Návrh žalovaného, aby nadepsaný soud vyčkal nejistého budoucího rozhodnutí žalovaného o jeho případné nepřislušnosti, považuje žalobce za absurdní. Žalobce dále považuje argumentaci žalovaného k omezeným nástrojům a postupům v řízení oproti obecným soudům za nepřiléhavou a zavádějící. Uvádí-li žalovaný jako jeden z příkladů odlišnou úpravu lhůt např. pro písemné vyhotovení rozhodnutí, je již z podstaty institutu žalovaného zřejmé, že tyto lhůty nemohou být upraveny shodně, neboť by žalovaný nemohl plnit jemu svěřený účel rychlého, efektivního řešení sporu, a to ať dosažením smírného jednání nebo rozhodnutím ve věci samé. Žalovanému jsou pro zajištění plnění účelu žalovaného zákonem o finančním arbitrovi a správním řádem svěřeny dostatečné prostředky a postupy k zajištění rychlého a efektivního rozhodnutí ve věci. Žalovaný, jako správní orgán je povinen konat ve stanovených lhůtách.

9. Žalobce dále uvádí, že přistoupením na žalovaným zvolený korigovaný výklad § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi, tedy že objektivně zjistitelným okamžikem po počátek běhu lhůty je, po subjektivním vyhodnocení úplnosti podkladů žalovaným, až následná výzva žalovaného k seznámení se účastníků řízení se spisem, by v konečném důsledku neznamenal nic jiného, než ponechání počátku běhu lhůty uvedené v § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi výlučně na uvážení žalovaného. Žalovaný by byl časově neomezen při shromažďování podkladů a neplynula by mu žádná lhůta pro zaslání výzvy účastníkům řízení, aby se seznámili s podklady před vydáním rozhodnutí ve věci. Naopak žalobce by tak byl zcela odkázán na libovůli žalovaného, který by si sám určil počátek běhu předmětné lhůty.
10. Soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, neboť účastníci řízení nevznesli proti takovému postupu soudu ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas.
11. Soud z obsahu správního spisu zjistil, že návrh žalobce na zahájení řízení byl žalovanému doručen dne 18. 5. 2017. Dne 19. 7. 2017 byl žalobce vyzván k odstranění nedostatků

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

návrhu a ve stejný den 19. 7. 2017 byl rovněž poučen o právní pomoci, bezplatnosti a nákladech řízení před finančním arbitrem. Dne 1. 9. 2017 byla žalobci zaslána opakovaná výzva k odstranění nedostatků návrhu. Dne 18. 9. 2017 žalobce reagoval na uvedenou výzvu. Dne 3. 11. 2017 žalovaný vyzval Instituci k vyjádření a k zaslání podkladů. Dne 20. 11. 2017 Instituce předložila žalovanému své vyjádření současně s podklady k návrhu. Od tohoto data již nebyla do správního spisu založena žádná další dokumentace. Žalobce podal dne 10. 4. 2018 výzvu k opatření proti nečinnosti žalovaného, na kterou žalovaný reagoval tak, že neshledal důvody k zahájení řízení k opatření proti nečinnosti, protože doposud neshromáždil všechny podklady nutné pro rozhodnutí ve věci. Dne 8. 6. 2018 pak žalobce podal tuto žalobu na nečinnost žalovaného.

12. Podáním ze dne 2. 11. 2018 žalovaný soudu sdělil, že v řízení nerozhodl, protože dosud zjišťuje, zda je ve sporu příslušný rozhodnout. K tomu uvedl, že vyzval žalobce ke sdělení a doložení, zda postoupil pojistnou smlouvu nebo pohledávky vzniklé v souvislosti s touto smlouvou. Žalovaný dále uvedl, že odpověď žalobce pochybnosti o příslušnosti žalovaného spor řešit dosud neodstranila.
13. Podle § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi rozhoduje arbitr ve věci samé bez zbytečného odkladu nálezem, nejdéle však do 90 dnů od shromáždění všech podkladů nutných pro rozhodnutí; nelze-li ve zvlášť složitých případech, vzhledem k povaze věci rozhodnout ani v této lhůtě, lhůta se přiměřeně prodlouží, nejvýše o dalších 90 dnů.
14. V nyní posuzované věci je mezi účastníky sporné, od jakého okamžiku začíná běžet lhůta pro vydání rozhodnutí, resp. dokdy měl žalovaný vydat rozhodnutí. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 36/2018 – 37, upravil svou rozhodovací praxi, a tedy lhůta stanovená pro vydání rozhodnutí počíná dle žalovaného běžet ode dne vyhotovení a expedice výzvy k seznámení se se shromážděnými podklady. Žalobce k tomu v replice uvedl, že v případě výkladu zastávaného žalovaným, by byl počátek běhu lhůty uvedené v § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi ponechán výlučně na uvážení žalovaného, přičemž žalovaný by byl časově neomezen při shromažďování podkladů a neplynula by mu žádná lhůta pro zaslání výzvy účastníkům řízení, aby se seznámili s podklady před vydáním rozhodnutí ve věci.
15. Otázku, kdy dochází ke shromáždění podkladů pro účel aplikace § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi, správní soudy již podrobně vyjasnily (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 36/2018-37, bod 29 až 38; a ze dne 19. 6. 2018, č. j. 4 Afs 110/2018-40, body 18 až 27). Soud zejména odkazuje na právní větu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 36/2018-37, která zní: *„Finanční arbitr je povinen ukončit řízení o návrhu (§ 15 odst. 1 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, ve znění účinném od 1. 2. 2016) nejpozději do 90 dnů od okamžiku shromáždění všech podkladů v takovém rozsahu, který umožní učinit právní závěr o výsledku sporu. O počátku běhu devadesátidenní lhůty je povinen účastníky řízení bezodkladně vyrozumět.“*
16. Zdejší soud shrnuje, že finanční arbitr je povinen ukončit řízení o návrhu nejpozději do 90 dnů od okamžiku, kdy shromáždil podklady v takovém rozsahu, který mu umožní učinit právní závěr o výsledku sporu; o počátku běhu této lhůty je finanční arbitr povinen účastníky řízení bezodkladně vyrozumět. Okamžik shromáždění všech podkladů je tedy objektivně určitelnou skutečností, kterou je možné přezkoumat nezávisle na vůli

žalovaného. Ohledně otázky, jaké dokumenty zahrnuje pojem podklady v § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi, soud dále doplňuje, že ve smyslu čl. 8 písm. e) směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/11/EU, o alternativním řešení spotřebitelských sporů, jde o úplný spis stížnosti, nikoli o vyjádření stran sporu.

17. Vzhledem k tomu, že není ze správního spisu patrné, že žalovaný činil po zaslání podkladů ze strany Instituce další úkony, kterými by směřoval ke shromáždění dalších podkladů pro rozhodnutí ve věci, dospěl soud k závěru, že lhůta pro vydání rozhodnutí počala běžet nejpozději dne 21. 11. 2017, neboť po tomto datu již do správního spisu nepřibyly žádné další podklady ve smyslu důkazních materiálů. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný v zákonem stanovené lhůtě nerozhodl, ani strany sporu neinformoval o prodloužení lhůty pro rozhodování a nelze tedy dospět k jinému závěru, než že zůstal v řízení nečinný.
18. Soud dále konstatuje, že žalobce vyčerpal všechny prostředky, které mu procesní předpisy stanoví k ochraně proti nečinnosti správního orgánu, když podal žalovanému jako příslušnému nadřízenému správnímu orgánu (srov. § 178 odst. 1 věta druhá správního řádu, § 16 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi) návrh na provedení opatření podle § 80 správního řádu, které bylo žalovanému doručeno dne 10. 4. 2018, tedy až po uplynutí devadesátidenní lhůty pro vydání nálezu.
19. Žalovaný namítl, že v daném případě nemůže vyloučit, že v posuzované věci nezjistí, že není k vedení sporu příslušný. Soud k obraně žalovaného konstatuje, že bez ohledu na to, zda žalovaný měl, či neměl pravomoc ve věci rozhodnout, byl povinen se s návrhem žalobce řádným způsobem vypořádat, tj. rozhodnout o něm.
20. Pokud žalovaný v daném řízení zahájeném již dne 18. 5. 2017 dle svého sdělení ze dne 2. 11. 2018 dosud zjišťuje, zdali je vůbec příslušný ve věci rozhodovat, přičemž odůvodňuje svou nečinnost tím, že odpověď žalobce pochybnosti o příslušnosti žalovaného dosud neodstranila, nemůže být tento postup žalovaného relevantní z hlediska posouzení nečinnosti. Otázky příslušnosti ve věci rozhodovat musí správní orgán zjišťovat v průběhu celého řízení, ale ponejprv by se tak mělo dít ihned po podání návrhu. Jestliže poté, co se k návrhu žalobce Instituce vyslovila a zaslala podklady a žalovaný neprojevil vůči žalobci nebo vůči Instituci v přiměřené době potřebu dalších podkladů pro rozhodnutí, je nutno od data vyjádření a zaslání podkladů ze strany Instituce odvíjet lhůtu pro vydání rozhodnutí.
21. Soud dále konstatuje, že neopominul rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2019, čj. 5 Afs 352/2018 – 35, kterým byl zrušen rozsudek zdejšího soudu z důvodu, že dle Nejvyššího správního soudu měl městský soud primárně vyřešit, zda vedení sporu před stěžovatelem (pozn. zdejšího soudu: finančním arbitrem) bylo určeno pro žalobce či pro jinou osobu, a zda se vůbec jednalo o spotřebitelský spor, k jehož rozhodnutí by byl finanční arbitr příslušný.
22. Městský soud vzal právní názor vyjádřený ve výše uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu v úvahu a dospěl ve shodě s rozsudkem zdejšího soudu ze dne 8. 11. 2019, č. j. 6 A 92/2018 -37, k závěru, že jej nelze v této věci aplikovat, neboť v nečinnostních žalobách soud posuzuje meritorně, zda žalovaný správní orgán, který je určen tvrzením žalobce v žalobě (usnesení Nejvyššího správního soudu sp. zn. Na 249/2003-9, publ. pod č. 19/2003 Sb. NSS), má povinnost vydat rozhodnutí ve věci nebo osvědčení, aniž by mohl žalovaného zavazovat k vydání určitého správního rozhodnutí. Zákon o finančním arbitrovi např. ukládá arbitrovi, aby usnesením řízení zastavil, jestliže

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

následně zjistil, že návrh je nepřipustný, tj. mj. i v situaci, kdy spor nenáleží do působnosti arbitra, kdy fakticky nejde o řešení sporu pro spotřebitele (jak namítá žalovaný ve vyjádření k žalobě). Nic to však nemění na závěru, že finanční arbitr je rozhodnutí povinen vydat, a to buď ve lhůtách, které mu určuje zákon o finančním arbitrovi, rozhoduje-li ve věci samé, nebo správní řád, nebude-li rozhodovat věcně. Uvedené lhůty v projednávané věci byly několikrát překročeny. Podle názoru soudu nelze na procesní situaci, kdy finančnímu arbitrovi dojdou návrhy na zahájení řízení, k jejichž věcnému posouzení a rozhodnutí nemá podle svého názoru finanční arbitr pravomoc rozhodnout, řešit tím způsobem, že finanční arbitr bude naprosto nečinný, a tuto jeho nečinnost by následně měl správní soud zohledňovat při rozhodování o nečinnosti žalobě. Soud ve svém výroku nestanovuje žalovanému povinnost vydat konkrétní rozhodnutí, neboť tím by překročil svou pravomoc v řízení o ochraně proti nečinnosti žalovaného, ale stanovil povinnost vydat (nějaké) rozhodnutí, které v tomto případě vydáno nebylo, a žalobce tak nemá žádnou procesní možnost, jak se výše uvedenému právnímu názoru žalovaného meritorně bránit (žalovaný nic takového soudu k výzvě před vydáním rozsudku neprokázal). Proto soud podanou žalobu na ochranu proti nečinnosti považuje za důvodnou a svým rozhodnutím žalovanému povinnost vydat rozhodnutí stanovil, aniž by určoval, o jaké rozhodnutí se má jednat a jak o něm má být rozhodnuto. Jiný postup (kdy by soud v tomto řízení přímo hodnotil podmínky řízení u finančního arbitra či hodnotil případně zneužití práva, jak tvrdí žalovaný) by ve svém důsledku znamenal, že by rozhodnutí místo finančního arbitra o nepřipustnosti návrhu či zneužití práva vydal soud v řízení o ochraně proti nečinnosti, a proti takovému závěru by mohl brojit účastník řízení až v řízení o podané kasační stížnosti proti takovému rozsudku, což soud považuje za zcela nepřipustné.

23. Městský soud proto ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a podle § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil žalovanému povinnost rozhodnout ve věci uvedené ve výroku, k čemuž mu stanovil lhůtu 30 dnů. Takto stanovená lhůta je dle soudu s ohledem na délku řízení vedeného před žalovaným správním orgánem dostatečná k tomu, aby žalovaný mohl ve věci rozhodnout, a zároveň nepřekračuje mezní lhůtu stanovenou v § 81 odst. 2 s. ř. s.
24. Při úvaze o konkrétní výši náhrady těchto nákladů soud přihlédl k ustanovení § 60 odst. 1 a odst. 7 s. ř. s. Podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Podle ustanovení § 60 odst. 7 s. ř. s. jsou-li pro to dány důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů řízení účastníkům nebo státu zcela nebo z části nepřiznává. Z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. vyplývá, že přiznat lze náklady řízení účelně vynaložené. Tomuto závěru koresponduje ustanovení § 60 odst. 7 s. ř. s., které umožňuje zohlednit konkrétní okolnosti konkrétního případu, aniž by byl soud nucen mechanicky vycházet z jednotlivých úkonů, učiněných účastníkem řízení.
25. Žalobce byl v řízení před soudem zastoupen advokátem, a má tedy právo na náhradu nákladů řízení za zastoupení podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále je „advokátní tarif“). V daném případě soud ve vztahu ke jmenovanému advokátovi ověřil, že jen v roce 2018 podal u zdejšího soudu obdobné žaloby na ochranu proti nečinnosti žalovaného opakovaně, minimálně v dalších 47 řízeních, ve kterých navrhl soudu, aby uložil

žalovanému povinnost učinit shodný procesní úkon, jako v nyní projednávané věci. Obsah žaloby je tak v podstatných částech shodný s obsahem jiných žalob na ochranu proti nečinnosti žalovaného. Převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby, jakož i replika za daného stavu, které je velmi jednoduchým procesním úkonem, podle náhledu soudu nevyžadují výraznou odbornost.

26. Soud má proto za to, že všechny skutečnosti týkající se zastupování žalobce v soudním řízení, je třeba v jejich souhrnu v daném případě považovat za důvody zvláštního zřetele hodné podle § 60 odst. 7 s. ř. s., které opravňují soud rozhodnout o tom, že účastníkovi řízení se náhrada nákladů řízení zčásti nepřiznává. Soud proto rozhodl tak, že žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení pouze zčásti, a to ve výši 20 % částky mimosmluvní odměny, která by mu jinak náležela. Žalobce by měl právo na náhradu nákladů řízení za zastoupení advokátem za tři úkony právní služby po 3 100 Kč (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby, replika k vyjádření žalovaného – ustanovení § 7, § 9, § 11 odst. 1 advokátního tarifu), po snížení tedy celkem 1 860 Kč; a třikrát režijní paušál po 300 Kč. Částka je dále zvýšena o 579,60 Kč odpovídající náhradě za daň z přidané hodnoty. Žalobci dále náleží zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 2 000 Kč. Celkem tak náklady řízení žalobce činí částku $(2000 + 1\,860 + 900 + 579,60) = 5\,339,60$ Kč, již je žalovaný povinen uhradit do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 SŘS a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. ledna 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.